

ΜΟΛΠΑΙ ΚΑΡΔΙΑΣ ΑΓΑΠΩΣΗΣ

(ΑΤΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΕΕ ΑΝΕΥΡΕΘΕΙΣΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΟΓΡΑΦΙΑΣ)

5 Δεκεμβρίου 18...

ώραιοτέρα, θελκτικωτέρα, μαγικωτέρα, θειοτέρα έ-
σπέρα του βίου μου ύπηρξεν ή τής χθές. Καὶ αὐτὴν δὲν
ήτο δυνατὸν νὰ τὴν ὀφείλω παρὰ μόνον εἰς . . . σέ.

Ναΐ! εἰς Σέ. Η ἀπάντησίς σου ἐπίφερεν ἐν ἐμοὶ
ὅτι ὁ κόσμος ὅλος θὰ ἡδύνατει. Χαρὰ ἀνέκφραστος
κατεπλημμύρησε τὴν καρδίαν μου καὶ κόσμοι θελκτικώτατοι ἀπεκαλύ-
φθησαν πρὸ ἐμοῦ.

Μόλις τὴν ἔλαθον, τὴν ἥγοιξα τρέμων, πυρέσσων σχεδόν, ζητῶν νὰ
μαντεύσω ἂν ἐνέκλειε τὸν οὐρανὸν δι’ ἐμὲ ἢ τὸν ἄδην, ἀφοῦ δὲ τὴν ἀνέ-
γνωσα ἄπαξ, δίς, τρίς, τετράκις, μεθύων ἐξ ἀγαλλιάσεως, μειδιῶν κατὰ
μόνας, βασίζων ἄνω καὶ κάτω, κατακυριευμένος ὅλος ὑπὸ σοῦ, μόνης
σοῦ, πάντοτε σοῦ, ἥρπασα τὴν ῥάβδον μου, ἐφόρεσα τὸν πῖλόν μου καὶ
ἐξῆλθον.

Εἰς τὴν αὐλήν μας τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἐψιθύριζον. Πάντοτε ψι-
θυροὶ ποιοῦτοι εἶνε δι’ ἐμὲ θελκτικοί. Ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν τῆς χθές μὲ
κατεκήλησαν ὡς Μουσικὴ Ὁρφέως. Οὐδέποτε ἡ Ἀττικὴ ἀτμόσφαιρα
μοῦ ἐφάνη διαυγεστέρα, οὐδέποτε ἡ ὑπὲρ τὴν Ἀκρόπολιν Σελήνη μυ-
στηριωδεστέρα καὶ γλυκυτέρα, οὐδέποτε συμπαθέστερα τὰ ἀθηναϊκά
ἄστρα.

Ἄλλα τὰ πάντα ἔσθινον καὶ ωχρίων πρὸ μιᾶς μορφῆς, ητις κατηγ-
γαζε τοὺς ὀφθαλμούς μου, ητις ἡμαύρωνε πρὸ ἐμοῦ ὅλας τὰς λάρμψεις
καὶ τὰς καλλονὰς ἔξαιστας ἐσπέρας.

Νά σοι δνομάσω τὴν μορφὴν ταύτην;

Δὲν εἶνε περιττόν;

Μία καὶ μόνη, τὸ γνωρίζεις, ἡδύνατο νὰ ἥγει:

· Η ἐδεκή σου.

7 Ιανουαρίου 18...

Χθές, ἐσπέρας, σέ ἥκουσα κάτι τοιούτους σαν ἐν τῷ σκότει. Δὲν σ’

εζλεπα, ἀλλὰ σ' ἐγνώρισα ἀπὸ τὴν φωνὴν σου τὴν θελκτικήν. Καὶ ίστα-
μενος ἀδράτος ὀλίγον ἀπωτέρω καὶ προσέχων μηδὲ φωραθῶ καὶ ἀπὸ σὲ
αὐτήν, ἐπροσπάθουν νὰ φωτίσω μὲ τὸ πῦρ τῶν ὄφθαλμῶν μου τὰ πέριξ
καὶ ἀντικρύ μου πυκνὰ σκότη, δἰὰ νὰ ἴδω τὰ χείλη, ἀπὸ τὰ ὅποια ἡκού-
σθη ἡ τόσον γλυκεῖα μολπή.

“Ω ἔρως, ἔρως! ποῖα θαυμάσια τελεῖς! “Οταν ἐκείνη ἦνε ὁ πωσδή-
ποτε πλησίον μου, ἔστω καὶ μέσα εἰς βαθεῖαν νύκτα, περιφρονῶ τὸ φῶς!

Μὴ ἀνατείλῃς ποτὲ σελήνη!

Μὴ φανῆτε ποτέ, εἰς τὸν οὐρανόν, μαρμαρυγαὶ τῶν ἄστρων!

Μὴ ἀνάψητέ ποτε φῶτα τῶν αἰθουσῶν!

“Ἄλλοι ἂς σᾶς ζητήσουν. Ἐγὼ οὐδὲ σᾶς ἐνθυμοῦμαι.

Εἰς ἐμὲ ἀρκοῦν ἐκείνης οἱ ὄφθαλμοι.

12 Ιανουαρίου 18....

Οὐδέποτε ἔγεινα τόσον φιλόζωος ὅσον μετὰ τὴν πρὸς σὲ ἀφοσίωσίν
μου, μόνον δὲ ἀν (καὶ εἰς τὴν ἴδεαν αὐτὴν τὸ πᾶν νεκροῦται πρὸ ἐμοῦ)
μόνον, σὲ βεβαιῶ, ἀν ἀνεξιχνίαστος Θεία βουλὴ ἔκαμψε νὰ σβύνῃ ἡ ἴδική
σου πνοή, μόνον τότε θὰ ἔλεγα ἵκετικῶς πρὸς τὸν Θεόν «Θεέ μου, λυ-
πήσου με! μαζῆ μ' αὐτὴν κάμε νὰ σβύσω κ' ἔγω. Δὲν τὴν θέλω, δὲν
τὴν ποθῶ τὴν γῆν χωρὶς ἐκείνην, οὐδὲ ἔχει θέλγητρα χωρὶς αὐτὴν δι' ἐμὲ
ἡ ζωή. “Ηλιος, ὁ ὄποιος δὲν φωτίζει τοὺς ὄφθαλμούς της, χλόη ἡ ὄποια,
μάτην περιμένει τὰ βήματά της, αὔρα, ἡ ὄποια δὲν δύναται πλέον νὰ
πνέη εἰς τὴν κόμην της, τὸ πᾶν τέλος, ἀφοῦ ἐκείνη φεύγει, δέν μοι ἀρέ-
σει, Θεέ! Προτιμῶ μαζῆ της τὸν θάνατον, τὸ σκότος τοῦ τάφου αὐτό,
καὶ ἀν μ' ἀγαπᾶς, πάτερ μου, ἀν με πονῆς, ὁ τελευταῖς παλμὸς τῆς
καρδίας της κάμε νὰ ἦνε τελευταῖς καὶ τῆς ἴδικῆς μου ζωῆς».

Καὶ μελαγχολία τις τότε ἀπλοῦται ἐπ' ἐμέ, καὶ νομίζω δτὶ σὲ χάνω,
καὶ αἰσθάνομαι τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἔλθω πλησίον σου, νὰ σ' ἐναγκαλισθῶ,
νά σε διαμφισθητήσω πρὸς τὸν θάνατον καὶ νὰ εἰπω πρὸς τὸν Θεόν «ὦ!
ἄφησέ μας, ἄφησέ μας, πατέρα μου! ἄφησέ μας καὶ τοὺς δύο μαζῆ!
Εἴμεθα τόσον νέοι ἀκόμη! μὲ τόσας ἑλπίδας, μὲ τόσους ῥεμβασμούς, μὲ
τόσα ὄνειρα, μὲ τόσην ἀγάπην! Καὶ τὰ ὑπόπτερα ἐκεῖνα βήματα, τὰ
λάμποντα ὅμματα, τὰ μειδιῶντα χείλη, τὰ ὑπανεγειρόμενα στήθη, νὰ
ἐκλίπουν δῆλα αὐτά, Θεέ μου, νὰ μαρανθοῦν, νὰ καταρρεύσουν, ν' ἀφα-
νισθοῦν! Ω! μή! ἄφησέ μας νὰ ζῶμεν, ν' ἀγαπῶμεθα, νὰ σὲ ὑμνῶμεν,

νὰ σ' εὐλογῶμεν· βοήθησέ μας νὰ ένωσωμεν τὸν βίον μας, νὰ συναρμόσωμεν τὰς ὑπάρξεις μας, νὰ συμπλέξωμεν τὰς τύχας μας, καὶ νὰ αἰσθανθῶμεν δῆλα τὰ θέλγητρα τὰ όποια δοκιμάζουν καρδίαι ἀγαπώμεναι δῆταν ένωνται μὲ τὸν ἴερωτερον καὶ τὸν θελκτικώτερον τῶν δεσμῶν. Εὔδόκησον, Πλάστα μας, νὰ στέψῃς μὲ τὰ ἄνθη τῆς εύτυχίας τὴν συμβίωσίν μας, νὰ χύσῃς ἀρρήτους εὐωδίας πέριξ μας, νὰ σκορπίσῃς ἀστραπὴν πέρι τὰς κεφαλάς μας· κάμε μικρὰ χαριτωμένα παιδάκια νὰ κελαδήσουν τριγύρω μας ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ οἴκου μας καὶ νὰ ένωνται εἰς τὰ στοματάκιά των τὰ φιλήματά μας, καὶ χάρισέ μας, ὡ! χάρισέ μας, Θεέ μου, μακρὰς ἡμέρας, τὰς όποιας δὲν θὰ καταχρασθῶμεν, ἀλλὰ θὰ διέλθωμεν ἐν πίστει, ἐν εὐσεβείᾳ, ἐν ἐλπίδι, ἐν ἀγάπῃ, ἐν στοργῇ.

Καὶ πιστεύω τότε δτι ὁ Θεὸς μ' ἀκούει, καὶ τὸν εὐχαριστῶ ἐκ μέρους μου καὶ ἐκ μέρους σου, καὶ ἐπαναπαύομαι ἐν τῇ πεποιθήσει δτι ἡ ἀγάπη μας θὰ στεφθῇ ὑπὸ ένωσεως ἱερᾶς, καὶ κόσμος παραδείσιος ἀποκαλύπτεται τότε ἐνώπιον μου, καὶ σκιρτᾷ ἐν ἀγαλλιάσει ἡ καρδία μου καὶ ἡ φαντασία μου ἀναπλάττεται τὰ θελκτικώτερα ὄντειρα καὶ λησμονῶ τὸ πᾶν διὰ ν' ἀφοσιώμαι μόνον εἰς σὲ καὶ ἐπιφανεσται πρὸ ἐμοῦ καὶ νομίζω δτι σ' ἀκούω λέγουσαν «εἶμαι ἰδική σου» καὶ ἀκουμβάξ τὴν κεφαλὴν σου ἐπὶ τοῦ ὥμου μου καὶ αἱ τρίγες τῆς κόμης σου ἀπτονται τοῦ μετώπου μου καὶ κύπτω κ' ἔγω τότε καὶ ζητῶ τὰ χείλη σου καὶ ἐνοῦνται αἱ πνοαὶ μας καὶ μένομεν ἐκεῖ ἐν ἐκστάσει καὶ τρυφῇ σύρανίων κόσμων ἐν μέθῃ ἔρωτος καὶ ἀγάπης, καὶ συνεχίζεται ἀκόμη ἡ σκηνογραφία καὶ σὲ βλέπω μὲ μικρὸν ἄγγελον εἰς τὴν ἀγκάλην καὶ μοι τὸν ἐπιδεικνύεις μειδιῶσα καὶ μοι τὸν παρουσιάζεις νὰ τὸν ἀσπασθῶ, καὶ ἀντὶ ἐνὸς διδώ ἔγω τὸ φίλημα διπλοῦν, ἐν εἰς τὸ μικρὸν καὶ ἔτερον εἰς ἐκείνην, ητις τὸ κρατεῖ, καὶ μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ῥέμβην καὶ τὴν ὄνειροπόλησιν, μία φωνὴ μυστηριώδης καὶ ἐπίσημος ὡς νὰ μᾶς λέγῃ ἄνωθεν «Θαρρεῖτε! καρδίαι, αἱ όποιαι τόσον ἀγνῶς καὶ θερμῶς ἀγαπᾶσθε, θὰ πληρωθῶσιν οἱ πόθοι σας!»

17 Μαρτίου 18..

Ἐξακολουθῶ ἀκόμη νὰ διοφῶ ἀπλήστως ὅλην τὴν θεσπεσίαν ἡδονῆν, δι' ἣς σήμερον κατεπλημμύρησας ὅλην μου τὴν ψυχήν.

Κάθημαι νὰ γράψω, ἀλλὰ δὲν δύναμαι. Ἀναμνήσεις, οἵτις αἱ τῆς πρωΐας ταύτης, δὲν σχηματίζονται διὰ ν' ἀφανισθοῦν, ἀλλὰ διὰ νὰ δεσπόζουν ὅλοκλήρου τοῦ βίου μας.

Αἰσθάνομαι ἀκόμη ὅτι εὐρίσκομαι πρὸ τῆς μαγείας τῶν ὄφθαλμῶν σου, ὅτι ἐνωτίζομαι τὴν ἡδύμολπον φωνήν σου, ὅτι ἔχω τὴν χεῖρά σου ἐντὸς τῆς ἴδικῆς μου, ὅτι βλέπω τὰς παρειάς σου γρωματισμένας μὲ ἀνθη ὥραστέρα ἀπὸ δλα τοῦ βοτανικοῦ κήπου, ὅτι ἀπολαύω τὸν ἀφελῆ καὶ γλυκὺν γέλωτά σου, τὸ σεμνὸν καὶ ἐρωτύλον βλέμμα σου, καὶ τὰς εὐφεῖς καὶ θελκτικὰς χαριτολογίας σου, καὶ θέλω τὸ πᾶν νὰ λησμονῶ, διὰ νὰ ἐνθυμοῦμαι μόνον σέ.

Καὶ ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ μαγικοῦ κόσμου, εἰς τὸν ὄποιον μὲ λικνίζεις, αἱ ἔξης σκέψεις φωτοβολοῦν πρὸ ἐμοῦ.

Τοῦρχει τις ἀμιλλώμενον πρὸς τὸ ἀπειρον· ὁ πρὸς σὲ ἔρως μου.

Τοῦρχει τις φωτεινότερον δι' ἐμὲ καὶ προσφιλέστερον τῶν ἀστρων.
Τὸ βλέμμα σου.

Τοῦρχει τις γλυκύτερον δι' ἐμὲ τοῦ μέλιτος. Τὸ φίλημά σου.

Τοῦρχει τις εὐωδέστερον δι' ἐμὲ τοῦ κρίνου. Ἡ πνοή σου. Καὶ θελκτικώτερον τοῦ βόδου. Τὰ χείλη σου.

Τοῦρχει τις ἡδυμολπότερον δι' ἐμὲ καὶ ἄσματος τῶν χερουσθείμ. Τὸ ἴδικόν σου ἄσμα.

Τοῦρχει τις φαιδρότερον δι' ἐμὲ, ὅλαι τοῦκόσμου αἰχαραί. Ὁ γέλως σου.

Τοῦρχει τις πολυτιμότερον δι' ἐμὲ καὶ τῶν πτερύγων αὐτῶν τῶν ἀγγέλων. Ἡ κόμη σου.

Τοῦρχει τις μᾶλλον ὑπόπτερον καὶ αὐτῆς τῆς ἐκρινῆς αὔρας. Τὸ βάδισμά σου. Καὶ χαριέστερον καὶ αὐτῶν τῶν χαρίτων. Τὸ παράστημά σου.

Κάλλιον ὁ βραχίων σου ὑπὸ τὸν ἴδικόν μου παρὰ ἐν σκῆπτρον εἰς τὴν χεῖρά μου.

Κάλλιον ἐν φίλημά σου ἐπὶ τοῦ μετώπου μου ἢ ἐν στέμμα ἐπ' αὐτοῦ.

Χαῖρε, χαῖρε, κόρη προσφιλής! Ἀν ὁ ἔρως μου ἔκαμε ν' ἀναθάλη τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη σου, ὁ ἴδικός σου ἔκαμε κάτι περισσότερον δι' ἐμέ Mol ἦνοιξεν ἀπὸ τοῦδε τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ.

Εὐτυχίαι τῶν ἀγγέλων! Δὲν σᾶς ζηλεύω! Μὲ φθάνει εἰς ἄγγελος, ὁ ἴδικός μου. Ἀντικρύ τῆς ὅταν εἶμαι, δὲν ἔχω νὰ ποθήσω ἄλλο τι. Καὶ αὐτὸ τὸ σκότος, τὸ ὄποιον ἐν ὥρᾳ νυκτὸς τὴν περιβάλλει, εἶνε δι' ἐμὲ προσφιλέστερον τοῦ φωτός.

Θεέ! Σὲ λατρεύω. Ἄλλ' ἡ θερμοτέρα λατρεία, τὴν ὄποιαν σοῦ προσφέρω, εἶναι ὁ ἔρως μου πρὸς ἐκείνην. Ἀφότου τὴν ἡγάπησα, τοῦ παραδείσου σου τὰ θέλγητρα δὲν εἶναι πλέον μυστήρια δι' ἐμέ.